

اولین کنفرانس ملی پژوهش‌های کاربردی در فرایندهای تعلیم و تربیت

تاثیر آموزش سرزندگی تحصیلی بر خوشبینی تحصیلی و رضایت از محیط آموزشی و خودناتوان سازی تحصیلی

معصومه سادات میرغیائی

کارشناسی ارشد روانشناسی تربیتی، دانشگاه پیام نور تهران، ایران

آموزگار مدرسه استثنایی تهران، شهریار

Email: atefehmirghyasi1361@gmail.com

چکیده:

هدف پژوهش حاضر تاثیر آموزش سرزندگی تحصیلی بر خوشبینی تحصیلی، رضایت از محیط آموزشی و خودناتوان سازی تحصیلی در دانش آموزان دختر دوره متوسطه شهرستان شهریار بود. طرح پژوهش از نوع شبه آزمایشی با طرح پیش آزمون - پس آزمون بود. جامعه آماری این پژوهش، دانش آموزان دختر دوره متوسطه شهرستان شهریار در سال تحصیلی ۹۸-۹۹ بود. روش نمونه گیری در دسترس و تعداد افراد نمونه ۲۰ نفر بودند که به روش نمونه گیری در دسترس انتخاب شدند و به طور تصادفی در دو گروه آزمایش و کنترل قرار گرفتند. و در دو نوبت پیش آزمون و پس آزمون از آنها آزمون گرفته شد. ابزار پژوهش: پرسشنامه خود ناتوان سازی تحصیلی شوینگر و استینسمر پلستر (۲۰۱۱)، پرسشنامه خوشبینی تحصیلی اسپننموران و همکاران (۲۰۱۳)، پرسشنامه رضایت از محیط آموزشی (۱۳۹۲) بود. جهت تحلیل داده‌ها از روش تحلیل کوواریانس استفاده شد با نرم افزار SPSS. تجزیه و تحلیل داده‌ها نشان داد که آموزش سرزندگی تحصیلی بر خوشبینی تحصیلی و رضایت از محیط آموزشی (جز امکانات مدرسه) و خودناتوان سازی تحصیلی در سطح معنی داری ۰/۰۱ تاثیر دارد. پیشنهاد می شود مدارس در طول دوره آموزش برای افزایش خوش بینی تحصیلی و کاهش خودناتوان سازی تحصیلی و همچنین رضایت بیشتر دانش آموزان نسبت به محیط های آموزشی مثل مدارس در روش تدریس خود به استفاده از مهارت های سرزندگی مبادرت ورزند.

کلید واژه: سرزندگی تحصیلی، خوشبینی تحصیلی، رضایت از محیط آموزشی، خودناتوان سازی تحصیلی.

۱-مقدمه:

یکی از نیازهای سطح بالای انسان میل به دانستن، فهمیدن، یادگیری و آموختن است. این میل نیازی است که در هر انسان وجود دارد، با این حال در بعضی از موارد این نیاز به درستی تأمین می شود به طوری که فرد میل به یادگیری دارد و به صورت خود انگیزه در پی آن است که بیشتر بداند و بفهمد. در برخی دیگر از موارد این میل به درستی پرورش نمی یابد و نتیجه آن یادگیری سطحی است. یکی از مفاهیم جدیدی که در سالهای اخیر مورد توجه محققان تعلیم و تربیت قرار گرفته است سازه نوظهور "خوشبینی تحصیلی"^۱ است. خوشبینی تحصیلی نخستین بار توسط هوی، تارتر و وولفولک^۲ (۲۰۰۶) مطرح شد. آنان خوشبینی تحصیلی را به عنوان یک خاصیت مدرسه که بر پیشرفت تحصیلی دانش آموزان تأثیر می گذارد، به عنوان یک باور علمی مورد آزمون و تأیید قرار

^۱ Academic Optimism

^۲ Hoy, Tarter & Woolfolk